

5. évközi vasárnap B.

Bevezetés

"Sokakat meggyógyított, akik különböző bajokban szenvedtek."

Halljuk majd a mai evangéliumi szakaszban. Mi is, ha kilépünk a lakásunkból és nyitott a szemünk, s nyitott a fülünk, talán már ugyanazon az emeleten, ugyanabban az utcában a szenvedésnek mennyi panaszos, beteg ember jajszavát hallhatjuk. Mennyi ember, akin segíteni kellene, akit fel kellene emelni el-esettségéből! És tétlenek vagyunk. Vagy mégsem? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy ha beteg, segítségre szoruló embert látunk, felébredjen bennünk a segítőkészség. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy betegeinket mindig a Te szeretetteddel ápoljuk és gyógyítsuk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add, hogy soha el ne feledjük, hogy amit a legkisebb testvéreinknek tesszük, azt Neked tesszük. Uram irgalmazz!

Evangelium után.

Nem tudom, hogy kinek mi ragadta meg a figyelmét a mai evangéliumból. Az enyémet kismillió dolog.

Lelki szemeim előtt mindjárt megjelenik a Genezáreti tó, kellemes klímájú partján, Kafarnaumban Simon Péter és anyósának a háza, illetve házának a romjai. Kétszer is jártam ott. Második alkalommal már gyönyörű szentély állt a ferences régészek által feltárt romok felett. S a körfolyosóról nagyon jó rálátás van a gondosan helyreállított, beszédes romokra.

Aztán a cölibátusról vitatkozó korunkban megragad emlékezetemben az a tény, hogy Péter apostolnak volt felesége. Az evangéliumi elbeszélésben hangsúlyos szerepet kap anyósa is. S milyen ideális lehetett Péter és anyósa kapcsolata, ha Krisztus siet meggyógyítani őt. A meggyógyított anyós pedig kiszolgálta a vendégeket.

Anyósokat gúnyoló korunkban ennek a jelenetnek minden mozzanatából tanulhatunk. Tisztelni és szeretni az anyósokat. Hiszen minden férfi és nő az anyósától kapja a hitvestársát. Szeretniük kell az unokáknak is, mindkét nagymamát, az anyu édesanyját, de az apuét is!

Egy újabb észrevétel: Este rengeteg beteg tolongott Péter háza előtt. S az Úr Jézus sok beteget meggyógyított, s sok emberből üzte ki az ördögöt, a gonosz lelket, a gonoszságot. Arra nem szoktunk gondolni, hogy belőlünk is, és nemcsak a kívülállókból, van mit kiűznie, hiszen mi sem vagyunk angyalok, szentek sem, még sok rosszszágot kell Jézusnak belőlünk is, a mi közreműködésünkkel kiűznie.

De Jézus nemcsak az imént említettektől szabadította meg az embereket, hanem betegségeiktől is. A krisztushívők, Krisztusnak ezt a tevékenységét tekintették minden korban, és ezt tekintjük ma is, egyik legfőbb feladatunknak.

A betegek gondozását, gyógyítását, a szenvedők segítségét, a szegénygondozást, az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlását ugyanis mi keresztények Krisztus tanítását és példáját követve, mindig a legszen-

tebb feladatunknak tekintettük és tekintjük.

Mi azt mondjuk, hogy amikor az orvosok, az asszisztensek, a kórházi vagy otthoni betegápolók, ilyen vagy olyan módon fáradoznak a betegségek leküzdésében, vagy a szenvedések enyhítésében, tulajdonképpen Krisztus parancsát teljesítik. A gyógyító Krisztus földi másai ők. Annál is inkább, mert Krisztushoz hasonlóan nekik is nagyon sokszor nemcsak a testi, de a lelki sebeket is gyógyítaniuk kell.

Manapság a szociális bajok, betegségek gyógyítása, a szegénység, a munkanélküliség leküzdése, világszerte megoldásra váró égető nagy probléma

Csak most tapasztaljuk, hogy mit hagytak ránk az elődök. Kifizetetlen adósságok tömkelegét, országunk kiárusítását, légitársaságunk megszűnését.

Eme bajok növekedésének, -szomorú tapasztalat -, csak a fásultság és az elkeseredés a következménye, s az azokkal szembeni közömbösség, akik ki akarják emelni népünket ebbel a lehetetlen helyzetből.

Érdekes jelenség az emberi felejtés. Népünk nem elhanyagolható része felejt, hogy amikor fokozni kellett volna az erőfeszítéseket a betegek gyors és korszerű gyógyítása érdekében, kórházakat zártak be, kórházi ágyak tízezreit számolták fel. - Egy elszegényített és beteggétett ország lakosságának az öngyógyítását - tették szinte lehetetlenné azzal is, hogy hihetetlenül magasra emelték a gyógyszerek árát. - Csak egy igen magas, 80 %-os népszavazás akadályozta meg őket abban,

gyógyíthatatlanná ne tegyék beteg nemzetünket.

Eltűntek. De visszakiabálnak, külföldi elvbarátaik segítségével. Börtöneink teli vannak, de nem velük, a nagy kaliberű, hanem jóval kisebb kaliberű bűnözőkkel.

És miért mindez? Nemde azért, mert szinte korlátlan hatalmat és előjogokat élveznek világszerte, a keresztény értékeket tagadó, az evangéliumi értékek hirdetését akadályozó keresztény ellenes erők? Láttuk és hallottuk az európainak mondott parlamenti képviselőket. Volt olyan nemzete ellen beszélő magyar, aki azt mondta: szégyelli magát, hogy magyar.

Hála Istennek, voltak ott is, és vannak itthon is európai módon beszélők. Magyarok és nem magyarok. Egyének és közösségek, világi profán és vallási közösségek, akik látják és másokkal is láttatják e nép bajait és ezek orvoslásának lehetőségeit.

Bátran vallják magukat keresztényeknek. És Jézus Krisztus példáját követve szent kötelességüknek érzik a rossz kiűzését önmagukból és a gonosz szellemet a társadalomból. Szent kötelességüknek érzik a valóság, az igazság, az evangélium megalkuvás nélküli hirdetését. Mert tudják, hogy ahol Isten országát hívó lélekkel befogadják az emberek, ott nincs gyűlölködés, széthúzás, ott összefogás van, ott gyógyítják a betegeket, ott segítik egymást az emberek. Ott segítik minden erővel, áldozatvállalással is, egy ország gyógyulását, egy nemzet felemelkedését.

Amen.

F. F.

Szentmise végén, balázsolásra
hangolás

Szépen könyörgök, segíts rajtam, Szent Balázs!

Gyermekkoromban két fehér Gyertyát tettem keresztbe gyenge nyakamon, s úgy néztem a gyertyák közül, mint két ág közt kinéző ijedt özike.

Tél közepén, Balázs-napon

Szemem pislogva csüggött az öreg papon, aki hozzád imádkozott.

Fölém hajolva, ahogy ott térdeltem az Oltár előtt.

Kegyes szokás szerint, s diákkul dűnnyögte, amit sem én, sem ő nem értett jól.

De azért Te meghallgattad és megóvtad gyermeki életem a fojtogató torokgyíktól, s a veszedelmes mandulák lobjaitól.

Hogy fölnővén félszáz évet megérjek, háládatlanul, nem is gondolva tereád.

Óh, ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is!

Segíts, Sebesta püspöke!